

**Ghid Biblic
Epistola lui Iacov**

Liviu Căprar

Epistola lui Iacov

Ghid de Studiu Biblic

2020

© 2020 Liviu Căprar

Epistola lui Iacov

Conținut

EPISTOLA LUI IACOV	2
PARTEA 1A: GHID DE STUDIU BIBLIC	6
AUTORUL, DESTINATARIILE ȘI DATA SCRIERII	6
STRUCTURA ȘI MESAJUL EPISTOLEI.....	7
PLANIFICAREA STUDIULUI	9
PARTEA 2A: GHID DE STUDIU BIBLIC	11
24 SEPTEMBRIE, IACOV 1:1-11. CAUTĂ ÎNȚELEPCIUNEA ȘI RĂBDAREA.....	11
Explicații	11
Aplicații:.....	12
1 OCTOMBRIE, IACOV 1:12-27. REZISTĂ ISPITIRII, ASCULTĂ DE DOMNUL	13
Explicații	13
Aplicații:.....	14
8 OCTOMBRIE, IACOV 2:1-13. CONSTRUIEȘTE RELAȚII FRĂȚEȘTI CU DRAGOSTE.....	15
Explicații	15
Aplicații:.....	16
15 OCTOMBRIE, IACOV 2:14-26. FII PRACTIC ÎN TRĂIREA CREDINȚEI	17
Explicații	17
Aplicații:.....	18
22 OCTOMBRIE, IACOV 3:1-18. VEGHEAZĂ SĂ AI O VORBIRE DE CALITATE	19
Explicații	19
Aplicații:.....	20
29 OCTOMBRIE, IACOV 4:1-17. CAUTĂ HARUL ȘI SFINȚENIA	21
Explicații	21
Aplicații:.....	22
5 NOIEMBRIE, IACOV 5:1-11. INVESTEȘTE ÎN VIAȚA TA CU RĂBDARE ÎN ÎNCERCĂRI	23
Explicații	23
Aplicații:.....	24
12 NOIEMBRIE, IACOV 5:12-20. BAZEAZĂ-TE PE PUTEREA RUGĂCIUNII.....	25
Explicații	25
Aplicații:.....	26

Partea 1a: Ghid de studiu biblic

Numele original al cărții este „Epistola lui Iacov”. Această epistolă, prin conținutul ei, ar putea servi foarte bine ca un material auxiliar învățăturilor Domnului Isus din evangheliile sinoptice. Natura etică a epistolei este în perfect acord cu învățătura morală a Domnului Isus pentru ucenicii Săi, și exprimă și un denunț aspru împotriva ipocriziei religioase.¹ Scrisoarea lui Iacov este recunoscută ca o epistolă eminentemente practică. La fel ca învățăturile Domnului Isus, ea este o sursă de îndemn și mângâiere, precum și de muștrare și încurajare pentru toți credincioșii.

Autorul, destinatarii și data scrierii

În Noul Testament regăsim cel puțin trei personaje ce poartă numele de Iacov: (1) Iacov, fiul lui Zebedei și frate cu Ioan, unul dintre cei 12 ucenici și primul dintre apostoli care a fost martirizat în anul 44 d.Hr. (Matei 4:21, Luca 5:10, F. Ap. 12:1-2); (2) Iacov, fiul lui Alfeu, de asemenea unul dintre cei 12 ucenici, însă despre care nu avem prea multe detalii (Matei 10:3, Marcu 3:18, Luca 6:15, F. Ap. 1:13) și (3) Iacov, unul dintre frații Domnului Isus (Matei 13:55, Marcu 6:3). Inițial, acesta nu a crezut în dumnezeirea Domnului Isus (Ioan 7:5), însă după înviere, Domnul i s-a arătat în mod personal (1 Corinteni 15:7) convingându-l pe deplin și alipindu-l de ceilalți ucenici, fiind mai apoi rânduit în poziția de lider al Bisericii din Ierusalim, alături de Petru și Ioan (F. Ap. 12:17, 15:13-29, 21:17-18). Toate evidențele și majoritatea istoricilor și teologilor îl consideră pe acest Iacov, fratele mai mic al Domnului Isus, ca fiind autorul epistolei ce îi poartă numele. Istoricul Eusebiu afirmă pe baza tradiției că Iacov a fost numit primul episcop al Ierusalimului, iar Pavel însuși îl recunoaște ca fiind unul din capii Bisericii din Ierusalim, bucurându-se de o mare influență și autoritate mai ales printre iudeii credincioși (Galateni 1:19, 2:9).

Primul verset al epistolei introduce destinatarii acesteia: „către cele douăsprezece seminții care sunt împrăștiate”. La prima vedere, această formulare ne-ar putea duce cu gândul la poporul Israel, însă nu există suficiente argumente pentru a demonstra această ipoteză. Mai degrabă, Iacov folosește această expresie pentru a se adresa grupurilor de creștini evrei care trăiau răspândiți în Palestina și Siria (în original, risipiți în diaspora). Pe de-o parte, printre convertiții din ziua de Rusalii au fost și „iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer” (F. Ap. 2:5) și fără îndoială, acești noi

¹ K.A. Richardson, *James*, The New American Commentary, vol. 36, Nashville, TN: Broadman & Holman, 1997, 14.

creștini iudei s-au întors în ținuturile lor ducând cu ei vestea despre Hristos Mesia. Pe de altă parte, această interpretare este susținută și de descrierea lui Luca din F. Ap. 8:1 și 11:19 despre împrăștierea ucenicilor din cauza persecuțiilor: cea inițiată de Saul (34 d.Hr.) și în special cea de sub autoritatea lui Irod Agripa I, descrisă în F. Ap. 12 (44 d.Hr.). De asemenea, foametea profetită de Agab în Faptele Apostolilor 11:27-30 ar putea fi un posibil motiv al împrăștierii creștinilor și rațiunea pentru care Iacov le scrie acestor creștini aflați în contextul suferinței.

Legat de data scrierii, de la istoricul evreu Iosif Flavius aflăm că apostolul Iacov a fost martirizat în anul 62. d.Hr. Astfel, scrierea acestei epistole trebuie datată undeva mai devreme de acest an. Lipsa oricăror aluzii legate de controversa dintre iudei și neamuri și de problemele doctrinare dezbătute în cadrul Conciliului de la Ierusalim din anul 49 d. Hr. (F. Ap. 15), precum și lipsa referirilor la creștinii dintre neamuri, au condus la concluzia că *Epistola lui Iacov* este poate cea mai timpurie scriere creștină păstrată până astăzi, fiind datată undeva între anii 44-45, dar nu mai târziu de 48-49 d.Hr.

Această interpretare este susținută și de alte câteva argumente: având o amprentă puternic iudaică, nu există în epistolă nicio referire la vreo legătură între creștinii evrei și cei proveniți dintre neamuri, așa cum regăsim în epistolele scrise la o dată mai târzie; textul epistolei nu conține nicio dezbateră sau disertație teologică; aluziile la învățăturile lăsate de Domnul Isus sunt foarte sumare, ceea ce ne determină să credem că epistola a fost scrisă chiar înainte de consemnarea Evangheliilor; Iacov folosește termenul de „sinagogă” (*adunare*, în traducerea D. Cornilescu), alături de cel de „Biserică” (Iacov 2:2, 5:14), ceea ce arată că evreii creștini din primul secol erau organizați după tiparul simplu al sinagogilor evreiești (Iacov 3:1, 5:14).²

Structura și mesajul epistolei

Cu toate că epistola lui Iacov este una dintre cele mai timpurii cărți ale Noului Testament, recunoașterea ei ca fiind Scriptură a avut loc abia spre sfârșitul secolului al IV-lea, nu datorită respingerii ei, cât datorită neglijării ei. Într-un context caracterizat de bățaliile legate de clarificarea și stabilirea crezurilor creștine, epistola era văzută ca o scriere cu un mesaj eminentemente practic, fără a se asemena cu doctrina pură așa cum era regăsită în scrierile lui Pavel. De-a lungul istoriei Bisericii, epistola a fost supusă atacurilor din partea a numeroși cercetători biblici sau teologi, care și-au exprimat îndoiala cu privire la mesajul epistolei, argumentând faptul că învățătura ei ar denatura sau distorsiona adevărul Scripturii. Atacul cel mai virulent a venit din partea lui Martin Luther, reformatorul și teologul protestant, care a considerat-o ca fiind

² D. Brânzei, *Comentariu la cartea Iacov*, www.scripturile.wordpress.com

o „epistolă de paie”, doar pentru că nu a înțeles corect Iacov 2:20-24. Luther tocmai descoperise din *Epistola către Romani*, adevărul justificării prin credință și nu prin faptele Legii, și nu putea înțelege cum se armonizează doctrina îndreptățirii *numai* prin credință, accentuată de Pavel, cu o justificare prin credință și prin fapte, așa cum i se părea că susține Iacov în epistola sa. Faptul că Pavel afirmă despre Avraam că a fost socotit *neprihănit prin credință*, iar Iacov afirmă despre același Avraam că a fost socotit *neprihănit prin fapte* (Iacov 2:21), nu reprezintă însă o contradicție. Pavel și Iacov se referă la două momente succesive din viața lui Avraam: el a fost socotit neprihănit *prin credință*, atunci când „L-a crezut pe Dumnezeu pe cuvânt” și a ieșit din țara lui, iar apoi și-a *dovedit calitatea* credinței sale, *prin faptul că* L-a ascultat pe Dumnezeu și a fost gata să-l aducă pe Isaac ca jertfă.³ Prin urmare, nu există nicio contradicție între Iacov și Pavel, ci mesajul lor se completează reciproc: credința în Hristos îi aduce omului iertare și neprihănire înaintea lui Dumnezeu, în timp ce faptele omului validează sau omologhează credința sa în Hristos. Dimensiunile complete ale credinței reies așadar din epistolele lui Pavel și cea a lui Iacov, luate împreună.

Altfel spus, creștinul „nu este mântuit *prin fapte*, ci *pentru fapte*” (Efeseni 2:8-10). Dincolo de toate obiecțiile formulate asupra ei, epistola lui Iacov a fost recunoscută ca fiind o scriere autentică, fiind inclusă din punct de vedere al Canonului Scripturii în rândul epistolelor *sobornicești* (generale), alături de cele ale lui Petru, Ioan și Iuda. Fiind o epistolă *generală*, mesajul ei nu se adresează unei comunități specifice, ci tuturor bisericilor în general. Pentru Iacov, pe lângă cuvântul *înțelepciune*, la care autorul revine cu insistență, un alt cuvânt cheie este *frați*, care apare de cincisprezece ori, întărind ideea că Iacov se adresează unor credincioși. De altfel, așa cum se vede în Faptele Apostolilor, evreii se numeau unii pe alții „frați” (Fapte 2:29, 38, 3:17, 6:3, etc.).

Este foarte greu să schițăm o structură a epistolei și să identificăm o legătură logică între toate subiectele abordate. Iacov tratează subiectele unul după celălalt, fie legându-l de cel precedent sau de o temă anterioară, fie introducând un subiect nou. Cartea seamănă mai mult cu o predică, decât cu o scrisoare, chiar dacă începe cu obișnuitul salut al unei epistole. A fost evident concepută pentru citirea publică, asemenea unei predici adresate adunării. Iacov folosește 54 de imperative în cele 108 versete, aproape fiecare al doilea verset fiind o astfel de chemare la acțiune. Frazele sunt scurte, simple și directe. În conținutul ei, găsim un număr impresionant de figuri de stil, analogii și nu mai puțin de treizeci de ilustrații din natură, mai multe decât în toate epistolele lui Pavel la un loc.

³ D. Brânzei, *Comentariu la cartea Iacov*, www.scripturile.wordpress.com

Cu toate acestea, epistola are un caracter unitar, fiecare capitol conținând adevăruri care se regăsesc atât în învățăturile Domnului Isus, înregistrate mai ales în contextul evangheliilor sinoptice (de exemplu, *Predica de pe Munte*), cât și în pasaje cheie ale Vechiului Testament. Prin stilul său unic și inovator, Iacov furnizează un număr neobișnuit de referințe și paralele cu alte scrieri, incluzând aluzii la pasaje din 21 de cărți ale Vechiului Testament. Învățătura lui Iacov seamănă uimitor cu cea a lui Ioan Botezătorul (vezi Iacov 1:22, 27 și Matei 3:8, Iacov 2:15-16 și Luca 3:11, Iacov 2:19-20 și Matei 3:9 sau Iacov 5:1-6 și Matei 3:10-12), precum și cu învățătura Domnului Isus din *Predica de pe Munte* (Matei 5-7). Iacov nu a citat direct din cuvintele Domnului Isus, ci a interiorizat învățătura Sa, reproducând-o cu o profunzime spirituală deosebită.

Cu toate că pretinsa lipsă de unitate a epistolei a fost unul dintre argumentele principale ale contestării ei, epistola demonstrează o unitate distinctă și un scop clar. Scopul epistolei lui Iacov este acela de a-i îndemna pe creștinii evrei la maturizare spirituală și la sfințirea vieților lor, epistola având de-a face mai mult cu *practica credinței creștine*, decât cu preceptele ei. Iacov ne învață cum putem atinge maturitatea spirituală printr-o „statornicie plină de încredere, o slujire plină de compasiune, un mod controlat de a vorbi, o supunere, plină de căință și o generozitate preocupată de nevoile altora. El se ocupă de fiecare sferă a vieții unui creștin: ce este, ce face, ce spune, ce simte și ce are el”.⁴ Vorbind despre sfințenia practică, Iacov arată cum pot fi exprimate credința și dragostea creștină într-o varietate de situații actuale. Cu toate că secțiunile epistolei par să nu aibă legătură între ele, toate învățăturile pot fi armonizate în lumina acestei teme unificatoare. Datorită caracterului ei practic, epistola lui Iacov ne oferă o varietate de aplicații pentru trăirea vieții de credință.

Planificarea studiului

Septembrie

24 Septembrie, Iacov 1:1-11. Caută înțelepciunea și răbdarea; 1:4-5

Octombrie

1 Octombrie, Iacov 1:12-27. Rezistă ispitirii, ascultă de Domnul; 1:13-14

8 Octombrie, Iacov 2:1-13. Construiește relații frățești cu dragoste; 2:1

15 Octombrie, Iacov 2:14-26. Fii practic în trăirea credinței; 2:26

22 Octombrie, Iacov 3:1-18. Veghează să ai o vorbire de calitate; 3:2

29 Octombrie, Iacov 4:1-17. Caută harul și sfințenia; 4:5-6

⁴ F.J. Walwoord și B.R. Zuck (editori), *Comentariu al Noului Testament*, Cluj-Napoca: EBE, 2005, 808.

Noiembrie

5 Noiembrie, Iacov 5:1-11. Investește în viața ta cu răbdare în încercări; 5:8-9

12 Noiembrie, Iacov 5:12-20. Bazează-te pe puterea rugăciunii; 5:16

Partea 2a: Ghid de studiu biblic

24 Septembrie, Iacov 1:1-11. Caută înțelepciunea și răbdarea

Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic. Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără muștrare, și ea îi va fi dată. (Iacov 1:4-5)

Explicații

După introducerea și salutul de început, Iacov intră abrupt în primul subiect al epistolei sale: problema încercărilor în viața de credință. Încercările sunt privite în contrast cu ispitele. Termenul folosit pentru *încercare*, poate fi tradus și prin *ispită*, în funcție de contextul imediat. În prima parte a acestui capitol, Iacov vede încercările într-un sens pozitiv, nu ca *necazuri*, ci asemenea unor *teste* pe care fiecare creștin ar trebui să le treacă cu succes. De aceea, imediat după menționarea încercărilor, Iacov vorbește despre rolul înțelepciunii. Pentru cel înțelept, orice încercare va fi un ajutor în a deveni mai răbdător și astfel mai aproape de desăvârșire (v. 3).

Imperativul folosit de Iacov este paradoxal: un creștin ar trebui să *se bucure* atunci când se confruntă cu *felurite* încercări (în context, este vorba de suferințe, adversități, lipsuri sau prigoniri). Deși porunca este cât se poate de directă, Iacov se identifică cu destinatarii săi, adresându-le apelativul „frații mei”, expresie reluată pentru fiecare îndemn, și caracteristică pentru întreaga epistolă. Bucuria este posibilă, dacă adoptăm o atitudine corectă (v. 2), dacă înțelegem scopul încercărilor (v. 3-4) și dacă acceptăm ajutorul lui Dumnezeu în încercare (v. 5-11). Iacov nu spune că un credincios ar trebui să fie bucuros de încercări, ci *în* încercări, adică atunci *când trece* prin felurite încercări (v. 2).

De asemenea, încercările nu reprezintă ceva *opțional*, ci fac parte integral din viața credinciosului. Problema nu se pune *dacă* vom avea parte de încercări, ci *când* vom trece prin ele, cum ar trebui să le abordăm.

Privite ca un test, Iacov menționează faptul că încercările sunt diverse sau felurite (v. 2), ele întăresc răbdarea credinciosului (v. 3) și vizează desăvârșirea spirituală a acestuia (v. 4). Scopul primar al încercărilor este de a produce *răbdare* (cu sensul de statornicie sau rezistență în fața dificultăților). Scopul final al încercărilor este maturitatea deplină sau *desăvârșirea*.

Încercările pot fi întâmpinate cu bucurie, doar dacă le înțelegem din perspectiva lui Dumnezeu. Pentru a dobândi această înțelegere sau pentru a avea discernământul de a privi lucrurile așa cum le vede Dumnezeu, avem nevoie de *înțelepciune*. Aceasta trebuie o cerem *prin rugăciune*, într-o atitudine de credință caracterizată de convingere și fermitate, având siguranța că

Dumnezeu ne va răspunde (v. 5-6). O atitudine indecisă va avea ca rezultat lipsa răspunsului din partea lui Dumnezeu (v. 6-8).

Versetele 9-11 par să introducă un subiect nou. Este vorba despre smerenia celui credincios și unitatea Bisericii: cel sărac să se laude cum l-a înălțat Domnul, iar cel bogat să fie conștient de caracterul trecător al avuției. Ambii trebuie să îl laude pe Domnul, pentru că aceasta este cea mai importantă relație din viața noastră.

De fapt, Iacov continuă învățătura despre încercări, susținând-o cu exemple concrete. Indiferent de statutul social sau economic, creștinul care are înțelepciune trebuie să aibă o perspectivă corectă asupra vieții. Trebuie să dovedim speranță și să căutăm avantajele vieții veșnice. În final, Iacov reiterează adevărul spus de Domnul Isus că ceea ce contează, este nu ce adunăm *pentru* noi, ci ceea ce adunăm *în* noi (Matei 6:33).

Aplicații:

Este imperativ ca un creștin să se bucure în orice fel de încercare? Cum putem dobândi această bucurie?

.....

În ce mod contribuie răbdarea la maturizarea credinciosului?

.....

În ce domenii ale vieții de credință îți lipsește înțelepciunea?

.....

Amintește-ți o situație din viața ta în care Dumnezeu a folosit încercarea în procesul creșterii tale spirituale. Ce ai învățat în urma acelei experiențe?

.....

1 Octombrie, Iacov 1:12-27. Rezistă ispitirii, ascultă de Domnul

Nimeni, când este ispitit, să nu zică: „Sunt ispitit de Dumnezeu”. Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, și El însuși nu ispitește pe nimeni. Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. (Iacov 1:13-14)

Explicații

În partea a doua a capitolului, Iacov revine la tema încercărilor, prezentată la început. Potrivit contextului imediat, sensul cuvântului „încercare” este aici diferit de cel de *testare* sau *validare* din v. 2-4, care avea în vedere circumstanțele *exterioare* ce pot afecta viața credinciosului (necazuri, suferințe, adversități, lipsuri, prigoană). În versetele 12-14, Iacov înțelege încercarea într-un sens *negativ*, legată mai degrabă de pornirile din *interior*, de ademeniri sau tentații pe care credinciosul le poate încuraja, și de aceea a fost tradusă drept *ispită*.

Credinciosul poate fi în pericolul de a cădea în urma presiunii încercărilor, dar poate fi și în pericolul de a se lăsa atras de poftele și plăcerile ispitelor. Iacov continuă cu prezentarea sursei ispitelor (v. 13-14), a procesului ispitirii (v. 15-16) și a soluției pentru a rezista în fața ispitelor și a le birui (v. 17-18). În final, cheia victoriei în fața încercărilor și a rezistenței în fața ispitelor se găsește în felul în care cineva reacționează față de Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, Iacov insistă pe nevoia credinciosului de a fi receptiv față de Cuvânt (v. 19-21), de a răspunde sau a reacționa favorabil, acționând conform Cuvântului (v. 22-25) și de a rămâne în Cuvânt, prin supunere totală față de El (v. 26-27). Secretul biruinței rămâne acceptarea și împlinirea Cuvântului (v. 21-22).

Vorbind despre sursa ispitirii, Iacov lămurește de la început faptul că *ispita* nu-și poate avea originea în Dumnezeu. Expresia din versetul 13, „Dumnezeu nu poate fi ispitit *ca să facă rău*” (VDC) se regăsește în variantele de traducere din limba română, în forme ușor diferite: „Dumnezeu nu poate fi ispitit *de rău*” (NTR); „Dumnezeu nu poate fi ispitit *la rău*” (versiunea catolică) și „Dumnezeu nu este ispitit *de rele*” (versiunea ortodoxă). *Ispita* nu poate avea ca sursă persoana lui Dumnezeu (v. 13).

În ce ne privește pe noi, oamenii, prima sursă a ispitei este natura noastră umană, firea păcătoasă (v. 14). *Ispita* nu vizează niciodată creșterea și maturizarea spirituală, ci întotdeauna, moartea spirituală (v. 15). Se poate observa o paralelă între etapele ispitirii și ale căderii în păcat menționate de Iacov în v. 14-15, și mecanismul ispitei descris de apostolul Pavel în Romani 7:7-12.

Dumnezeu este sursa pentru tot ceea ce este bun (v. 17). Soluția pentru a birui *ispita* se regăsește într-o relație apropiată cu „Tatăl luminilor” și într-o atitudine de ascultare față de Cuvântul Său (v. 19-24). De la El primim tot ce este bun, orice lumină, orice înzestrare și talent, și capacitate.

Cine nu îl împlinește însă este asemănat cu o persoană care se privește în oglindă, dar uită ce-a văzut și pleacă fără să se îndrepte sau să se aranjeze în niciun fel (v. 23-24). Răsplata pentru cei ce perseverează în primirea și împlinirea Cuvântului este *fericirea* (v. 25).

Iacov încheie această secțiune în același mod practic, ilustrând învățătura dată prin două sfaturi concrete: controlul vorbirii și îngrijirea de cei în nevoi (v. 26-27). Astfel, cel ce pretinde că este un adevărat credincios, poate face dovada spiritualității sale prin *vorbirea* și prin *trăirea* lui. Religia adevărată este cea în care relația noastră cu Dumnezeu ne schimbă în caracterul nostru și în relația noastră unii cu alții.

Aplicații:

Identifică o situație sau un domeniu din viața ta în care ești ispitit. Elaborează o strategie cu pași concreți pentru a birui această ispită.

.....

Care sunt etapele progresive ale ispitirii și păcătuirii? Cum ai putea să nu păcătuiești, atunci când ești ispitit?

.....

Cum se implică Dumnezeu în a te ajuta să biruiști ispitele din viața ta? Enumeră resursele puse la dispoziția ta și modul în care le folosești.

.....

Poți identifica un lucru pe care îl știi din Cuvântul lui Dumnezeu, dar pe care nu îl aplici în trăirea ta? Cum poți trece de la *ascultare* la *împlinire*? Notează acțiunea concretă pe care ai hotărât să o faci.

.....

8 Octombrie, Iacov 2:1-13. Construiește relații frățești cu dragoste

Frații mei, să nu țineți credința Domnului nostru Isus Hristos, Domnul slavei, căutând la fața omului. (Iacov 2:1)

Explicații

În cadrul pledoariei întregii epistole pentru autenticitatea credinței creștine, Iacov abordează problema relațiilor frățești. El folosește același ton plin de căldură și îi îndeamnă pe credincioși să nu facă deosebiri discriminatorii între frați, ori să îi prefere pe oameni după înfățișare, rasă sau statutul lor social. Așa ceva compromite mărturia creștină (v. 1).

Favoritismul, sau „căutarea la fața omului”, nu-și are loc în contextul relațiilor frățești! Favoritismul este ilogic și distructiv (v. 2-7) și în același timp, este în contradicție cu poruncile și caracterul lui Dumnezeu (v. 8-13). Iacov alege un exemplu relevant, posibil real, posibil imaginat: locul primit în adunare în funcție de îmbrăcămintea strălucitoare sau sărăcăcioasă (v. 2-3). Ca și în vremurile noastre, și atunci oamenii erau puternic impresionați de statutul social și mai ales de bogăție. În termenii lui Iacov, este înjositor să faci asemenea discriminări (v. 6) și mai mult, constituie un păcat (v. 9). Întrebarea retorică din v. 4 induce nevoia de recunoaștere a vinovăției, nu numai pentru atitudinea de discriminare, ci și pentru asumarea rolului de „judecător cu gânduri rele”.

Iacov folosește imaginea celor *săraci în ochii lumii acesteia*, adică după standardele acestei lumi (v. 5), pentru a-i asocia pe *frații de credință* cu ea, și anume pe cei aleși de Dumnezeu pentru privilegiu și binecuvântări spirituale. Biserica primară era alcătuită preponderent din persoane cu un statut social modest (1 Corinteni 1:26-31) și, adesea, starea aceasta se datora și prigoanei la care erau expuși. În contrast cu aceștia, *bogații* pe care îi are în vedere Iacov în v. 6 sunt *acei profitori ai lumii*, care îi asupresc pe ceilalți, îi târăsc înaintea judecătorilor și batjocoresc numele celor credincioși (v. 6-7). Contrastul intenționat al lui Iacov scoate în evidență lipsa de relevanță și absurditatea unui astfel de comportament preferențial.

Pentru a-și argumenta pledoaria, Iacov face apel la *legea împărătească* (v. 8) și *legea slobozeniei sau libertății creștine* (v. 12). Creștinii, care țin „credința Domnului nostru Isus Hristos”, ar trebui să trăiască nu după legea acestei lumi, ci după Legea Împărătească – „să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”. Dragostea autentică nu poate fi compatibilă cu favoritismul. În acest context, „a-l iubi pe aproapele ca pe tine însuți”, înseamnă a nu iubi în mod selectiv și a exclude orice formă de înjosire. Cei care sunt partinitori fac un păcat, nu sunt drepecți (v. 9). Ei devin astfel *călcători de Lege* (v. 9), iar cine încalcă o singură poruncă, se face vinovat de toate (v. 10) și îl ofensează pe Cel ce este dăătorul Legii, Dumnezeu.

În final, Iacov atrage atenția asupra faptului că și noi, creștinii, suntem sub un fel de lege, foarte practică, după care vom fi judecați fiecare, și anume *legea libertății* (v. 12). Dacă *legea împărătească* mă învață să ofer respect fiecărui om, *legea libertății creștine* mă învață să arăt milă, așa cum și mie mi s-a arătat milă (v. 13) – și să o fac din convingere, din libertate, nu din obligație. Puterea milei este net superioară puterii judecării. A judeca este foarte ușor, mult mai ușor decât *a avea milă*. Și în acest sens, *mila biruiește judecata* (v. 13).

Aplicații:

Amintește-ți o situație în care ai fost tratat cu părtinire. Cum te-ai simțit? Dar când ai tratat tu pe cineva cu părtinire? Cum crezi că s-a simțit celălalt?

.....

De ce accentuează Iacov în v. 8-11 faptul că atitudinea subiectivă manifestată prin favorizarea cuiva este un păcat atât de grav?

.....

Cum ar trebui să ne raportăm față de cei din biserica noastră care sunt diferiți de noi din punct de vedere etnic, educațional, social, confesional?

.....

Identifică o situație în care ești ispitit să fii părtinitor cu cineva. Cum poți birui ispita, arătând dragoste și milă? Ce poți face ca „mila să biruiască judecata”?

.....

15 Octombrie, Iacov 2:14-26. Fii practic în trăirea credinței

După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă.
(Iacov 2:26)

Explicații

Folosind aceleași cuvinte calde și personale (*frații mei*), Iacov abordează apoi problema credinței autentice și a felului în care ea poate fi demonstrată. Întrebarea pragmatică pe care o ridică (v. 14) atrage atenția asupra deosebirii dintre *a afirma* că ai credință și *a dovedi* că ai credință.

O credință care este doar declarativă este inutilă și ineficientă. Credința nu este doar un exercițiu intelectual. Exemplul dat de Iacov este legat de contextul slujirii celor aflați în lipsuri sau nevoi materiale: la ce le-ar folosi unor astfel de persoane cuvintele frumoase și urările de bine, dacă nevoile lor reale ar rămâne neîmplinite? Așa cum cuvintele nu pot ține loc de hrană sau îmbrăcăminte unui om flămând sau înghețat de frig, tot așa, credința fără fapte este *moartă* și nu *mântuiește* pe nimeni (v. 15-17). Credința autentică, vie, nu poate fi *separată* de fapte; ea trebuie *însoțită* de fapte!

Iacov nu afirmă că mântuirea poate fi obținută *altfel* decât *prin credință*, ci el doar avertizează că acea credință pe care cineva *pretinde* că o are, dacă nu este dovedită în mod practic prin fapte, nu poate *mântui*, pentru că este *moartă în ea însăși* (v. 17). Aici, Iacov nu compară credința cu faptele ci exprimă contrastul dintre o credință *vie* și una *moartă*. Credința autentică, mântuitoare, reprezintă un mod de viață. Iacov nu se ocupă aici de explicarea doctrinei mântuirii, ci el doar caută să arate că o persoană mântuită *va dovedi* că este mântuită prin faptele bune pe care le va face, și anume, prin lucrurile care vor „însoți” mântuirea (Evrei 6:9).

Folosindu-se de un interlocutor ipotetic, Iacov concluzionează că nu pot exista decât două tipuri de credincioși: cei care pretind că au credință, dar nu au fapte, sau cei care își demonstrează credința lor prin fapte (v. 18). În dreptul primei categorii, în mod sarcastic, Iacov afirmă că o astfel de credință este bună, dar rămâne doar la nivel teoretic și, astfel, nu se ridică mai presus de credința demonilor (v. 19). O astfel de credință este zadarnică, iar cel ce refuză să înțeleagă zădărnicia ei, este un om neînțelept (v. 20).

În final, din multitudinea de exemple ale credinței practice pe care Scriptura le oferă, Iacov alege două personaje: Avraam și Rahab (v. 21-25). Chiar dacă aceste exemple evidențiază rolul faptelor, Iacov nu pierde din vedere rolul credinței. Astfel, credința lui Avraam *lucra împreună* cu faptele lui, adică era o credință activă. Prin exemplul aducerii lui Isaac ca jertfă de către Avraam, Iacov nu este interesat atât de recunoașterea importanței faptelor, cât de legătura dintre adevărata credință și faptele care o dovedesc. Credința autentică *conduce* la fapte, iar faptele o completează, o *aduc la desăvârșire* (v.

22). În același fel, Rahab a crezut că Dumnezeu dăduse țara Canaan în mâinile evreilor, și această credință a condus-o la acțiune (v. 25). Concluzia paragrafului și a întregului capitol este exprimată cât se poate de clar în ultimul verset: *ceea ce înseamnă duhul pentru trup, înseamnă și faptele pentru credință* (v. 26).

Aplicații:

Cunoști pe cineva care are nevoie de ajutorul tău în mod concret și nu doar de cuvinte de încurajare? Ce ar trebui să faci, dacă poți să-l ajuți?

.....

Lumea în care trăim are nevoie de mai mulți *trăitori*, decât de *vorbitori*. Din ce categorie consideri că faci parte? Sunt și cei ce te cunosc de aceeași părere?

.....

Care sunt mijloacele concrete (faptele) prin care credința ta consideri că este vizibilă pentru cei din jurul tău?

.....

Ce aspecte ale credinței practice putem învăța din exemplele lui Avraam și ale lui Rahab?

.....

22 Octombrie, Iacov 3:1-18. Veghează să ai o vorbire de calitate

Toți greșim în multe feluri. Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit, și poate să-și țină în frâu tot trupul. (Iacov 3:2)

Explicații

Acest capitol abordează problema vorbirii, începând cu o avertizare care îi vizează mai întâi pe cei ce erau învățători în biserică (v. 1). Vorbirea noastră reprezintă un indicator al *desăvârșirii*, adică al maturității noastre (v. 2). Termenul „desăvârșit” are sensul de *întreg, complet, matur* (cf. Iacov 1:4).

Evitarea totală a greșelilor în vorbire este aproape imposibilă. De aceea, Iacov afirmă că *toți greșim în multe feluri* (v. 2), și se include și pe sine. Pentru a explica puterea cuvintelor noastre, Iacov se folosește de mai multe metafore prin care descrie efectele vorbirii, ale *limbii*. Nevoia pe care Iacov o sesizează este de a ne *controla* vorbirea, deoarece cuvintele noastre au puterea de a ne direcționa viața. În acest sens, el se folosește de două exemple: *frâul* (zăbala) unui cal și *cârma* unei corăbii (v. 3-4). Atenția la ceea ce vorbim este un semn al autocontrolului, iar felul în care ne controlăm limba (un mădular mic al trupului) poate indica modul în care ne putem controla întregul trup (v. 3).

Pentru a întări imaginea efectelor distrugătoare și disproporționate ale limbii neregenerate, Iacov inserează încă două exemple: *focul*, un lucru mic care poate distruge o pădure mare, și *animalele sălbatice*, dintre care multe pot fi îmblânzite, în timp ce limba pare imposibil de îmblânzit (v. 5-7). Atât focul, cât și animalele sălbatice acționează în conformitate cu *natura* lor, acesta fiind un avertisment că și limba noastră (vorbirea) are o înclinație puternică înspre rău, dacă nu este transformată de Domnul.

Remarcăm că Iacov se referă aici la neputința omului prin natura sa de a se schimba pe sine însuși (v. 8). Astfel, Iacov ajunge la esența problemei: schimbarea *naturii noastre* lăuntrice. Pentru a schimba efectele, trebuie să acționăm asupra cauzei. Astfel, Iacov mai folosește două imagini: *izvorul* și *smochinul* sau *vița* (v. 11-12). Așa cum izvorul nu poate da decât un singur fel de apă, iar smochinul ori vița doar un singur fel de fruct, cel natural lor, tot așa și vorbirea nu poate fi duplicitară, ci va indica adevărata noastră natură. Asemenea Domnului Isus (vezi Matei 12:34-37), Iacov identifică sursa problemei: inima omului. Cu alte cuvinte, vorbirea sau cuvintele noastre exprimă ceea ce *suntem* în interior, sunt o expresie a inimii noastre. Doar dintr-o inimă schimbată, regenerată și umplută de Duhul Sfânt vor ieși cuvinte care vor avea puterea să dea viață (Proverbe 10:11). Avem deci nevoie de o inimă nouă.

În partea finală a acestui capitol, Iacov subliniază legătura dintre înțelepciune și vorbire, concluzionând că o persoană care își controlează vorbirea, dă dovadă de înțelepciune (v. 13-18), fiind scutit de multe necazuri (v.

16). Pentru a se face pe deplin înțeles, el face apel la două tipuri de înțelepciune: o înțelepciune *care nu vine de sus* (v. 15), și înțelepciunea *care vine de sus* (v. 17), punând în evidență elementele caracteristice fiecăreia din ele.

În v. 14-16, Iacov avertizează cu privire la efectele pe care înțelepciunea pământească, în contrast cu cea divină, le poate produce în viața credinciosului (invidie, laudă personală, ceartă, minciună, tulburare, fapte rele). Înțelepciunea care vine de sus este total deosebită: curată, pașnică, blândă (abordabilă), ușor de înduplecat (neîncăpățânată sau orgolioasă), sinceră, nepărtinitoare, plină de fapte bune și roadă bună.

Un credincios cu inima schimbată, va arăta această transformare în „faptele făcute cu blândețea înțelepciunii” (v. 13) și de aceea, rezultatele vieții lui vor fi evidente prin „roada neprihănirii” (v. 18).

Aplicații:

Observă în text ilustrațiile la care face referire Iacov atunci când descrie efectele negative ale vorbirii. Ce poți învăța despre impactul vorbelor tale?

.....

De ce crezi că este atât de greu să ne abținem din a răni pe cineva cu cuvintele noastre? Te-ai regăsit într-o astfel de situație? Cum ai acționat?

.....

Recitește v. 13-18 și încearcă să descrii cele două tipuri de înțelepciune, identificând sursa și efectele fiecăreia.

.....

Identifică din v. 17 acel aspect al *înțelepciunii care vine de sus*, care consideri că îți lipsește cel mai mult. Ce ai putea face pentru a-l dezvolta? Începe cu rugăciune, apoi parcurge fiecare pas practic la care te-ai gândit.

.....

.....

29 Octombrie, Iacov 4:1-17. Caută harul și sfințenia

Credeți că degeaba vorbește Scriptura? Duhul, pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi, ne vrea cu gelozie pentru Sine. Dar în schimb, ne dă un har și mai mare. De aceea zice Scriptura: „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți”. (Iacov 4:5-6)

Explicații

Capitolul acesta începe printr-un contrast izbitor cu ideea surprinsă în finalul capitolului precedent (vezi: *lupte și certuri*, în comparație cu *roada neprihănirii a făcătorilor de pace*). Dacă înțelepciunea care vine de sus este *pașnică*, aceste „lupte și certuri” sunt o consecință a umblării în înțelepciunea pământească, sau după poftele firii pământești (v. 1). Iacov începe cu o întrebare retorică, al cărui răspuns se găsește în următoarea întrebare, oferind în același timp și explicația: cauza acțiunilor noastre poate fi căutată în *dorințe neîmplinite* sau *cereri neînțelepte* (v. 2-3). Toate acestea sunt legate de o atitudine egoistă și înrădăcinată în *mândrie*, de o inimă care nu se supune față de Dumnezeu. A te lăsa condus de pornirile firii păcătoase este o dovadă concretă de nesupunere față de Dumnezeu și în mod implicit, de prietenie sau loialitate față de lume, care este echivalentul vrăjmășiei cu Dumnezeu (v. 4). Smerenia este un răspuns la lucrarea Duhului Sfânt, care ne-a fost dat pentru a locui în noi și pentru a ne apropia mai mult de Dumnezeu (v. 5). Soluția pentru rezolvarea conflictelor este un duh smerit care este *răsplătit* de harul lui Dumnezeu (v. 6). Pentru a ajunge aici, Iacov pledează în favoarea *pocăinței și sfințeniei* (chiar dacă nu folosește în mod explicit acești termeni). În acest sens, el apelează la o serie de porunci (*imperative aoriste*) care vizează schimbarea de atitudine și evidențiază *acțiunile* ce ar trebui să însoțească întoarcerea credinciosului de la a fi prieten cu lumea, la fidelitate totală față de Dumnezeu: *supuneți-vă* lui Dumnezeu, *împotriviți-vă* Diavolului, *apropiați-vă* de Dumnezeu, *curățiți-vă* mâinile, *curățiți-vă* inima, *simțiți-vă* ticăloșia, *tânguiți-vă* și *plângeți*, *smeriți-vă* înaintea Domnului (v. 7-10). În concluzie, cheia pocăinței reale este *umilința* (sau *smerirea înaintea Domnului*): Dumnezeu compensează renunțarea la eul nostru cu *înălțarea*, care ne poate împlini cu adevărat (v. 10).

Partea a doua a acestui capitol (v. 11-17) subliniază două atitudini care evidențiază modul de gândire al omului plin de mândrie: spiritul de judecată la adresa semenilor (v. 11-12) și excluderea suveranității lui Dumnezeu din planurile lui (v. 13-16). În contrast cu acesta, cel smerit își va recunoaște locul și limitele, ținând cont de Cel care are dreptul și autoritatea să judece (v. 12), și îl va pune pe Dumnezeu înaintea planurilor lui personale (v. 15). Iacov condamnă atât vorbirea de rău (calomnierea), cât și judecarea unui frate, arătând că o astfel de atitudine indică o anumită poziție de superioritate față de Lege (v. 11), în timp ce această poziție nu o poate deține decât Dumnezeu,

Cel care este „dătătorul și judecătorul Legii” (v. 12). De asemenea, este cât se poate de categoric împotriva celor ce sfidează suveranitatea lui Dumnezeu prin faptul că nu-L implică și pe Dumnezeu în întocmirea planurilor lor (v. 13-14). Atitudinea corectă, ca unii care știm că Dumnezeu este suveran peste viața noastră, este să ne supunem planurile noastre voinței Lui, și în smerenie, să dăm întâietate planului lui Dumnezeu pentru viața noastră, spunând: *dacă va voi Domnul...* (v. 15).

Versetul final este o concluzie pentru întreaga secțiune: odată ce știm să *facem bine* (să *acționăm corect*) și nu procedăm așa, săvârșim un păcat! (v. 17).

Aplicații:

Amintește-ți o împrejurare din viața ta care a condus la disensiune și conflict. Poți identifica motivația acțiunilor tale? Cum ai rezolvat conflictul?

.....

Ce înțelegi prin expresia „prietenia lumii” folosită de Iacov? Descrie câteva aspecte ale acestei „prietenii” care pot fi regăsite și în comunitatea celor credincioși. Cum ar putea fi eliminate din contextul părtășiei frățești?

.....

Ce atitudini de mândrie ai descoperit în viața ta? Ce înseamnă concret pentru tine să te „smerești înaintea Domnului”, în lumina acestui text?

.....

Obișnuiești să folosești în vorbirea ta expresia „Dacă va voi Domnul, voi trăi și voi face...”? Care sunt domeniile din viața ta care ar trebui subordonate suveranității lui Dumnezeu?

.....

5 Noiembrie, Iacov 5:1-11. Investește în viața ta cu răbdare în încercări

Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape. Nu vă plângeți unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți judecați: iată că Judecătorul este chiar la ușă. (Iacov 5:8-9)

Explicații

În finalul epistolei, Iacov își construiește îndemnul pe adevărul *revenirii Domnului Isus*. Iacov reia la început discuția despre cei a căror inimă este prinsă de bogățiile trecătoare ale lumii și care au impresia că își pot controla singuri viața. El îi condamnă nu pentru că *au* avuții, ci pentru că se încred în bogățiile lor și își trăiesc viața în plăceri și desfătări, în timp ce abuzează de cei săraci prin înșelăciune și osândesc pe cei nevinovați, care nu li se pot împotrivi (v. 4-6). Avertismentul cu privire la judecata și condamnarea lor este cât se poate de aspru (v. 1-3), pentru că au uitat mila și au abuzat de puterea lor, iar nedreptățile făcute de ei au ajuns la „urechile Domnului oștirilor” (v. 4). Convertiții evrei erau conștienți de faptul că Legea lui Dumnezeu interzicea oprirea plăților lucrătorilor (Levitic 19:13, Deuteronom 24:15) și oprimarea celor săraci (Proverbe 3:27-28, Amos 8:4-6, Maleahi 3:5). De remarcat numele lui Dumnezeu, ales de Iacov în acest context – *Domnul Oștirilor*, un titlu divin, folosit de David și în mod frecvent de profeți, pentru a-L descrie pe Dumnezeu ca *Salvator și Protector al poporului Său în orice vreme* (Psalmii 24:7-10; 46:7, 11). Limbajul folosit de Iacov face trimitere la Ziua finală a judecății, când Dumnezeu va restabili pentru totdeauna dreptatea: toate bogățiile lor o să dispară și nu le vor mai fi de niciun folos.

Înțelegând cât de greu poate fi să accepți nedreptățile din partea celor ce abuzează de autoritatea lor, Iacov se concentrează în versetele 7-11 pe ideea de *răbdare*. Pentru a-și susține argumentul, Iacov se folosește de două exemple: cel al unui fermier, care așteaptă cu răbdare ca sămânța pusă în pământ să încolțească, iar mai apoi să ajungă la coacere (v. 7), și cel al prorocilor din vechime, care au așteptat cu suferință și răbdare (stăpânire de sine îndelungă) răspunsurile Domnului, pentru a vorbi în Numele Lui (v. 10). În același fel, credincioșii trebuie să investească cu *răbdare* în încercările acestei vieți și să aștepte cu *îndelungă răbdare* revenirea Domnului Isus, pentru a le face dreptate și a-i judeca pe opresori (v. 8-9). În contextul așteptării, *răbdarea* presupune evitarea răzbnării, a revărsării mâniei și a defăimării fraților, ci încredere deplină în judecata Domnului și în verdictul Lui final (v. 9).

Dacă ne reamintim că scopul final al încercării este să *producă răbdare* (vezi afirmația lui Iacov din cap. 1:3), și privim la exemplul de răbdare al profeților și la cel al lui Iov în mijlocul suferințelor, înțelegem că Dumnezeu apreciază această calitate în viața credinciosului. Nădejdea cea mai mare pe care o putem avea în mijlocul nedreptăților, este în *dreptatea* care va fi adusă și

arătată la venirea lui Hristos. Și cum revenirea Domnului Isus a fost aproape pentru cei din vremea lui Iacov, cu atât mai mult este aproape de generația noastră! (v. 8-9). De aceea, el ne sfătuiește să fim „îndelung răbdători și să ne întărim inimile”.

Aplicații:

Amintește-ți o situație în care te-ai simțit nedreptățit. Cum ai reacționat atunci? Ai reacționa altfel, în lumina acestui text?

.....
.....

Poți identifica o situație în care tu ai nedreptățit pe cineva sau l-ai acuzat pe nedrept? Cum te ajută descrierea lui Dumnezeu din v. 4 să-ți schimbi atitudinea?

.....
.....

Ce imagini folosește Iacov pentru a ilustra înțelesul și importanța răbdării? Cum ai aprecia răbdarea ta? Poți identifica o încercare din viață care a avut ca rezultat creșterea ta în ceea ce privește răbdarea?

.....
.....

Enumeră câteva din avantajele revenirii Domnului Isus. Cum influențează conștientizarea că „venirea Domnului este aproape” modul tău de a trăi?

.....
.....
.....

12 Noiembrie, Iacov 5:12-20. Bazează-te pe puterea rugăciunii

Mărturisiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit. (Iacov 5:16)

Explicații

La sfârșit, Iacov dă învățătură despre *rugăciune și mijlocire* ca forme concrete de sprijin pentru toți cei ce sunt în suferință sau se rătăcesc de la credință (v. 13-20). Secțiunea este precedată de v. 12, aparent fără a avea legătură directă cu temele abordate până acum. Și totuși, problema integrității în vorbire și a respectării promisiunilor făcute, este esențială în contextul manifestării practice a credinței noastre. Poate cel mai des ne încalcăm promisiunea de a ne ruga pentru cineva: spunem că ne vom ruga, uitând sau neglijând mai apoi să o facem. Reiterând învățătura Domnului Isus din Predica de pe Munte (Matei 5:34-37), Iacov pledează pentru un stil de vorbire caracterizat de adevăr și sinceritate, care se exprimă concret prin respectarea afirmațiilor de *da, da* și *nu, nu* pe care le facem, fără a fi nevoie să „întărim” vorbele noastre prin jurăminte (v. 12).

Iacov este mult prea practic, pentru a ne lăsa doar cu îndemnul de a avea îndelungă răbdare și statornicie în așteptarea venirii Domnului. În capitolul 1, ne-a amintit că încercările vieții nu sunt bariere întâmplătoare în viața de credință, ci sunt calea spre maturitate spirituală, chemându-ne la rugăciune, pentru a avea *înțelepciunea* de a înțelege și accepta aceste încercări cu bucurie. *Îndelunga răbdare* este șlefuită prin suferințe și încercări. De aceea, în *suferințe* de orice fel, credinciosul *se roagă*, bazându-se pe puterea rugăciunii, iar în momente de *voioșie*, când este cu inima bună, credinciosul *cântă cântări de laudă* (cuvântul grecesc se referă la a cânta cu un instrument cu coarde). Cu alte cuvinte, creștinul este chemat să-și trăiască viața în așa fel încât *în orice împrejurare* să reflecte realitatea prezenței lui Hristos în viața lui (v. 13).

În următoarele versete, Iacov valorifică beneficiile părtașiei frățești, aducând în discuție responsabilitatea celor credincioși de a manifesta sensibilitate și grijă față de suferința sau rătăcirea cuiva, folosind expresiile: *este vreunul printre voi* (v. 14) sau *dacă vreunul dintre voi* (v. 19). Experimentând realitatea prezenței lui Hristos în viața noastră și bazându-ne pe puterea rugăciunii, suntem chemați să ne implicăm în a mijloci pentru nevoile altora. Imaginile folosite de Iacov sugerează ideea că Biserica este chemată să fie o *comunitate a harului*. Cu toate că versetele din această secțiune au condus la multe interpretări și au dat naștere la multe controverse, ele scot în evidență în modul cel mai evident *puterea rugăciunii celui neprihănit* (v. 16).

Pentru a accentua *importanța rugăciunii* cu credință în folosul însănătoșirii celui bolnav, Iacov aduce în atenția noastră exemplul de rugăciune al lui Ilie – un om *supus aceluiași slăbiciuni ca și noi, dar care s-a rugat...* (v. 17-18). Pentru cel

bolnav, prezența prezbiterilor Bisericii, menționată aici, avea doar un rol *mijlocitor*, iar ritualul *ungerii cu untdelemn* avea o conotație *simbolică*, și nu una sacramentală. Cel mai probabil, *untdelemnul* reprezenta un simbol al *bucuriei* și *încrederii în prezența divină* (Evrei 1:9), precum și un semn al pocăinței și al rededicării pentru Dumnezeu (ca în Vechiul Testament).

Un aspect la fel de important al grijii frățești în comunitatea celor mântuiți, îl reprezintă și dorința sinceră de a-i recupera pe cei care *s-au rătăcit de la adevăr* (v. 19). O astfel de *mijlocire* poate aduce vindecare și restaurare spirituală (v. 20). Epistola se încheie abrupt, lăsându-ne pe fiecare dintre noi să *împlinim* ceea ce *am învățat*, pentru a fi *fericiți în lucrarea noastră* (Iacov 1:22-25)!

Aplicații:

Cât de serios consideri că îți sunt luate în seamă de cei din jur promisiunile pe care le faci? Poți identifica situații în care ai făcut promisiuni cuiva, pe care nu le-ai mai împlinit? Ce poți face concret pentru a-ți respecta cuvântul dat?

.....

.....

Fă-ți o evaluare sinceră a vieții tale de rugăciune. Se poate vedea din practica vieții tale faptul că într-adevăr crezi în puterea rugăciunii?

.....

.....

Care crezi că sunt motivele pentru care nu facem din „mărturisirea păcatelor unii altora” o practică regulată? Cum înțelegi acest imperativ, în contextul învățăturii lui Iacov din acest pasaj?

.....

.....

Notează cum ai putea să-ți manifesti în mod practic sensibilitatea sau grija pentru o persoană cunoscută care este în suferință sau a căzut într-un păcat.

.....

.....